

РЕШЕНИЕ

№ 666

гр. Плевен, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Красимир М. Димитров

при участието на секретаря ПЕТЯ СП. КАРАКОПИЛЕВА
като разгледа докладваното от Красимир М. Димитров Административно
наказателно дело № 20224430201854 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН.

Постъпила е жалба от страна на Ц. Ц. П., с ЕГН: ***** от *** чрез
адв. В. М. от АК – гр. Плевен против наказателно постановление № 21-0938-
003438 от 10.09.2021 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, с което на
основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175А, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП; чл. 183, ал. 1, т.
1, предл. 1 от ЗДвП е наложил на Ц. Ц. П., глоба в размер на 3000 /три
хиляди/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за
извършено нарушение по чл. 104Б, т.2 от ЗДвП и глоба в размер на 10 лв., за
извършено нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява лично
и с процесуален представител адв. В. М., като молят съда да отмени изцяло
наказателното постановление. Подробни доводи се излагат в тази насока в
депозирана по делото писмена защита.

Ответната страна по жалбата ОД на МВР – Плевен, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му, и справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН- **ДОПУСТИМА** е!

Разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Атакуваното наказателно постановление 21-0938-003448 от 10.09.2021 г. е издадено от *** Сектор „ПП“ при ОДМВР - Плевен, въз основа на Акт за установяване на административно нарушение ГА № 440983 от 01.09.2021 г., от който е видно, че:

На 01.09.2021 г. в 23:00 часа в *** пред автоморга ****“, с посока на движение към улица „Гренадерска“, като водач управлява собствения си лек автомобил „****“, с рег. № *** и извършва следното:

1.Използва пътя за обществено ползване за други цели освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Умишлено извежда автомобила извън контрол чрез рязко подаване на газ и завиване, като така довежда автомобила до загуба на сцепление на задните колела, движейки се напречно на пътя и преминавайки от дясна в лява пътни ленти, извършвайки така наречения дрифт.

2.Не носи СУМПС..

-Нарушение на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП и на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията.

В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административно наказателното производство против нея.

Съгласно чл.37, ал.1 ЗАНН, актове за установяване на административни нарушения могат да съставят длъжностните лица посочени изрично в съответните нормативни актове или определените от ръководителите на ведомства, организации и др., на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни актове.

Според чл. 189, ал. 1 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по този закон се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в същия. Кой са тези служби се определя от Министъра на вътрешните работи съгласно чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и това са служителите на “Пътна полиция” на Сектор КАТ към съответните Областни дирекции “Полиция”, съответно подведомствените им Районни полицейски управления. Тези служители са оправомощени по закон - чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 52, ал. 1, т. 15 от ЗМВР да осъществяват контрол по безопасността на движението по пътищата, техническата изправност на МПС и др.

В случая АУАН е съставен от полицейския служител П. Г. Г. и в същия е отразено, че заема длъжността младши полицейски служител към Сектор “ПП” – Плевен, т.е. той е длъжностно лице от съответната служба за контрол при посоченото полицейско управление по смисъла на ЗДвП и в този смисъл съдът счита, че се явява компетентно според чл. 37, б. “а” от ЗАНН длъжностно лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че констатациите в АУАН съответстват на фактическата обстановка.

От показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, както и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е нарушил посочените в АУАН и НП разпоредби.

Съдът изцяло кредитира показанията на свидетелите П. Г. Г., А. М. Й. и на свидетеля М. П. Н., като обективни, последователни и логически свързани.

Липсват данни, които да навеждат на съмнения за предубеденост или преднамереност на двамата по отношение на жалбоподателя.

Свидетелите П.Г.Г. и А. М. Й. са очевидци на деянието, намирали са се непосредствено зад автомобила управляван от жалбоподателя и са имали възможност и са възприели изцяло случващото се пред тях.

Съдът намира, че констатациите отразени от актосъставителя П. Г. Г. в съставения на жалбоподателя АУАН убедително са защитени при разпита на двамата свидетели очевидци в хода на съдебното следствие, като всеки от тях, имайки ясен спомен от конкретната пътна ситуация, детайлно излага релевантните за случая обстоятелства.

Както се посочи по-горе в изложението, двамата полицейски служители- П. Г. Г. и А. М. Й. са се намирали в непосредствена близост, като втори по ред зад автомобила на жалбоподателя и са категорични, че жалбоподателят умишлено е извежда автомобила извън контрол чрез рязко подаване на газ и завиване на ляво и на дясно, като е преминавал от дясна в лява пътна лента и обратно.

Показанията на свидетелите П. Г. Г. и А. М. Й. отразяват едни и същи, лично и еднозначно възприети от тях обстоятелства.

Не на последно място, показанията им кореспондират изцяло и с писмените доказателства по делото, поради което съдът им дава вяра изцяло и ги приема за логични, обективни и добросъвестно дадени.

По отношение на свидетеля М. П. Н., същият е свидетел единствено и само по отказа на жалбоподателя да подпише съставения му акт от страна на свидетеля П. Г. Г..

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че със своите действия жалбоподателя е осъществил както от обективна, така и от субективна страна нарушението по чл.104б, т.2 от ЗДвП, като правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност за това нарушение и правилно му е наложена съответната санкция.

С нормата на чл. 104б, т.2 от ЗДвП законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

От съдържанието на АУАН и НП е видно, че жалбоподателят е санкциониран именно за това, че използва пътищата, отворени за обществено ползване, не по предназначение, като ясно и точно са описани извършените от него действия.

Действително понятието "дрифт" няма своя легална дефиниция.

По делото обаче не са представени доказателства подкрепящи тезата на жалбоподателя, нито пък подобни възражения са излагани от негова страна при съставянето на АУАН, нито са обективирани в допълнително писмено възражение.

От друга страна свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля по акта сочат нееднократно умишлено действие от страна на жалбоподателя изразяващо се в умишлено е извежда автомобила извън контрол от страна на жалбоподателя чрез рязко подаване на газ и завиване на ляво и на дясно, като е преминавал от дясна в лява пътна лента и обратно.

Ето защо е правилен изводът на наказващия орган, че водачът е допуснал виновно опасно шофиране, което не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – за превоз на хора и товари.

Подобно поведение в градовете застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

Именно с оглед високата обществена опасност на деянието законодателят е въвел нормата на чл.104б, т.2 от ЗДвП в началото на 2017г., обосновавайки я с драстичното увеличаване на подобни случаи в цялата страна.

Без значение за съставомерността на деянието са конкретните способности, чрез които се постига крайния резултат - дали това става посредством рязко подаване на газ, боравене със съединителя, завъртане на волана, дърпане на ръчната спирачка или по друг начин, като именно затова показанията на контролните органи в тази насока, независимо дали са категорични относно конкретния способ или почиват на предположения от тяхна страна са неотносими, с оглед изводите им за настъпилия краен резултат.

С оглед изложеното, съдът намира, че АНО е достигнал до правилен извод, че жалбоподателя следва да носи административно-наказателна отговорност, като му е наложил и съответните наказания, които са фиксирани по размер и които отговарят на тежестта и характера на извършеното нарушение.

В тази връзка съдът намира, че издаденото НП следва да се потвърди в тази му част.

По визираното в т.1 от НП административно нарушение по чл.100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

Съставът на нарушението по чл. по чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП урежда изпълнително деяние, което го определя като формално нарушение, на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие.

С факта на неизпълнение на дължимото правомерно действие обективният състав на нарушението е осъществен.

По силата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него, както и да носи свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява.

След като е управлявал лек автомобил, без да носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория, жалбоподателят несъмнено е нарушил виновно разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което правилно е наказан на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 от ЗДвП, с определения от закона размер на глобата – 10 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-0938-003448 от 10.09.2021 г. на *** Сектор “ПП” към ОДМВР - Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 175А, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП; чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 от ЗДвП е наложил на Ц. Ц. П., с ЕГН: ***** от *** глоба в размер на 3000 /три хиляди/ лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12

месеца за извършено нарушение по чл. 104Б, т.2 от ЗДвП и глоба в размер на 10 лв., за извършено нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____